

REJESTR DOTYCZY:GRZEBSKI Stanisław Edmund *Stefan*Nr rejestracyjny

28 / 60

Nota zamieszczona:w tomie
części pierwsza

s/c i

z d.

16 listop. 1897 w e Lwowie

kraj: MAŁOPOLSKA WSCH.

+ nagle 29 maja 1960 w na statku w drodze z Rodezji

do Anglii

kraj:

pochowany: *morze*

nr grobu:

Indeks

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.znak rozpoznawczyUwagi:

KORPUS GEOGRAFO" - mjr

Nota:

Przypisy:

861 ~~645~~ - mjr korp. geografów, po II wojnie światowej w bryt. służbie
889 kolonialnej w Rodezji
w RO32 jednego imienia: Stanisław

Źródła i bibliografia:

Tydzien Polski 11.6.60 - nekrolog /żona/
Dziennik Polski:
 nekrolog - koledzy
21.8.60 - wspomnienie
Wiadomosci nr 748 - wspomnienie z 31.7.60
RO32.348,832, of. sł. st. geogr., kpt. 15.8.24 /# 16.11.1897/
 KW. W.I.G.
Bartoteka ofic. łączn. PKPR przy London Appointment
 Office

znak rozpoznawczy

47/11.VI.60/

18/10.17.VI i 21.VIII.60/
50/nr 748/

402

015

GRZEBSKI.

STANISLAW EDMUND STEFAN.

✓ M.
16.11.1897.

36 Elsham Road

London.

W. 14.

PKPR kwiecień 1949
żona tu (disabled)

oficerska szkoła topograficzna
inst.wojskowy geograficzny Wwa (stanowisko techniczne)

triangulacja, ostatnio topografia

szuka: surveying, wykonywanie planów, konstrukcja map
kreślenie

ang a franc niem B

ś. † p.

STANISŁAW EDMUND GRZĘBSKI

major Korpusu Geografów

były kierownik Grupy Wojskowego Instytutu Geograficznego w Warszawie i
komendant Oficerskiej Szkoły Topografów 2 Polskiego Korpusu we Włoszech,
odznaczony Krzyżem Walecznych i innymi odznaczeniami, zmarł nagle 29 maja
1960 r. na statku w drodze z Rodezji do Anglii.

Msza św. za spój Jego duszy zostanie odprawiona w kaplicy Matki Bo-
skiej Kozielskiej w Brompton Oratory w Londynie w poniedziałek 13 czerwca,
o godz. 10.

O czym zawiadamiają pogrążeni w głębokim smutku i żałobie
ŻONA, RODZINA W ANGLII, W POLSCE I W RODEZJI.

8901

ś. † p.

STANISŁAW EDMUND GRZĘBSKI

major Korpusu Geografów

b. kierownik Grupy Wojskowego Instytutu Geograficznego w War-
szawie i b. komendant Oficerskiej Szkoły Topografów 2 Polskiego
Korpusu we Włoszech, odznaczony Krzyżem Walecznych, Złotym
Krzyżem Zasługi i in. medalami, zmarł nagle 29 maja 1960 na stat-
ku w drodze z Rodezji do Anglii i został pochowany na morzu 30
maja.

Msza święta za spój Jego duszy zostanie odprawiona w Lon-
dynie w kaplicy Matki Boskiej Kozielskiej w Brompton Oratory
w poniedziałek 13 czerwca o godz. 10.

Cześć Jego pamięci!

8912

KOLEDZY GEOGRAFOWIE

31/3/60
Ś. P. Mjr S. Grzębski

Organizacja armii naszej w okresie dwudziestolecia niepodległości obciążać musiała wszystkie dziedziny. Jedną z nich, ważną niezmiennie choć trudną i mało popularną — była służba topograficzna — konieczna podstawa dla przeprowadzenia niezbędnych pomiarów i stworzenia polskiej mapy wojskowej.

Jednym z wybitnych i najzdolniejszych oficerów tej służby był major Stanisław Grzębski, zmarły niedawno, w drodze z Rodezji na paromiesięczny urlop w Europie. Pochowany został w głębinach oceanu tuż niemal u brzegów wyspy św. Heleny, przy której zatrzymał się statek na parę chwil wczesnym rankiem dn. 30 maja 1960.

Urodzony we Lwowie służbę swą wojskową rozpoczyna w armii polskiej, w obronie swego miasta rodzinnego, jako oficer jednego z pułków piechoty, wyróżniony za zasługi w wojnie 1918-20. W roku 1924 przechodzi do służby geograficznej, kończąc 2-letni kurs Oficerskiej Szkoły Topografów przy Wojskowym Instytucie Geograficznym w Warszawie, w którym pracuje następnie jako topograf.

Wybitne i wszechstronne zdolności jego stawiają go szybko na kierownicze stanowiska. Jest Komendantem Oficerskiej Szkoły Topografów a następnie przez 7 lat — do wybuchu wojny — kierownikiem Grupy Topograficznej przy W.I.G.

W niewoli niemieckiej, na oficjalnym, przez Niemców dozwolonym „kursie nierniczym”, pod którym kryła się o pełnym programie Oficerska Szkoła Topografów, kształci nowy zastęp oficerów służby geograficznej. Po wyjściu z niewoli zostaje Komendantem Oficerskiej Szkoły Topografów w 2 Korpusie we Włoszech. Szkołę tę kończy 22 słuchaczy, otrzymując dyplomy, w pełni honorowane i uznawane zarówno przez brytyjską jak i inne służby w krajach wolnego świata.

Major Grzębski wybił się w czasach pokojowych w Instytucie Geograficznym szczególnie jako współautor „Instrukcji Topograficznej”, w którą włożył ogromnie dużo swej pracy i doświadczenia fachowego.

Po wojnie przechodzi do brytyjskiej służby topograficznej w Rodezji, w której znajduje uznanie i nowych przyjaciół, poświęcając cały swój czas wolny pracy społecznej w polskim ośrodku w Lusaka.

Jak ongiś wśród uczniów swych i kolegów w Kraju, w niewoli czy na obczyźnie — również obecnie w życiu emigracyjnym ceniony był zarówno dla swej wiedzy i pracy jak i szczególnie dla wyróżniającej go skromności i szlachetnej bezinteresowności.

Pamięć Jego uczcili w listach i wspomnieniach koledzy i przyjaciele ze wszystkich stron świata. S. B.

KRONIKA

ZGON MAJORA GRZĘBSKIEGO

W drodze do Londynu zmarł nagle na statku brytyjskim mjr Stanisław Grzębski, jeden z najbardziej czynnych działaczy organizacji uchodźczej w Północnej Rodezji.

Urodzony we Lwowie, mocno związany z tradycją i dziejami tego miasta, o które walczył w szeregach armii w latach 1918-1920, miejsce wiecznego spoczynku znalazł tuż niemal u brzegów wyspy św. Heleny, gdzie wczesnym majowym rankiem statek zatrzymał się na kilka chwil dla tej smutnej uroczystości. Po mszy św., trumna, owinięta sztandarem, wśród oddającej ostatni hołd załogi z kapitanem na czele, osunęła się do głębin morza.

Mjr Grzębski był oficerem korpusu geografów, pionierem zespołu dokonywającego w ciągu 20-lecia niepodległości pomiarów dla wojskowych map Polski.

Był również wybitnym wykładowcą w szkole topografów w Kraju, który następnie na — zorganizowanych przez siebie — tajnych kursach w niewoli niemieckiej i wreszcie w 2-m korpusie we Włoszech kształcił swych następców.

Przed dziesięcioma laty osiedlił się w Lusace oddając całą swą wiedzę i doświadczenie brytyjskiej służbie kolonialnej a cały sentyment i wolny czas — sprawom polskim.

Zmarły osierocił żonę Annę i trzy siostry. Jedną z nich, Zofia Grzębska, była przed wojną artystką Teatru Wielkiego we Lwowie i Teatru im. Wyspiańskiego w Katowicach.